

Proloog

Rebecca Youngblood

Het meisje met sneeuwvlokken in de haren dat op het afgelegen parkeerterrein tegenover haar stond, zag er heel normaal uit. Niet groot en niet klein, lichtblauwe ogen, schouderlang bruin haar en een doorsnee gezicht. Natuurlijk kon ze er niets aan doen dat ze in haar tweede gedaante maar een Canadese gans was, maar waarom maakte ze zich in godsnaam niet een beetje meer op?

‘We hebben nieuwe instructies voor je,’ zei Rebecca terwijl ze naar het saaie gansje glimlachte zonder haar minachting te laten blijken. ‘Andrew Milling rekent op je hulp. Ik hoop dat je weet wat een eer dat is.’

Kimberley knikte aarzelend. Ze had ondertussen vast wel gehoord over de Dag van de Wraak op die verdomde school. Die rotpoema-jongen en zijn vrienden hadden haar er waarschijnlijk over verteld.

‘Wat zijn die nieuwe instructies?’ vroeg het meisje.

‘Natuurlijk blijf je Clearwater High voor ons bespieden. Maar je zou meer kunnen doen om Andrew te helpen. Het heeft geen zin om een mobiele telefoon in zijn cel te smokkelen, want hij zit er nog steeds gevangen in zijn poemagedaante.’ Rebecca deed vriendelijk. Gelukkig was ze een uitstekende actrice; dat zat gewoon in haar bloed. ‘Maar omdat ik de juiste mensen heb omgekocht, kunnen we

toch met hem communiceren. Je zou geen ophef veroorzaken als je het roofdierenverblijf in het dierenpark zou bezoeken en voor hem ...'

'Ik weet niet zeker of ik dat wel wil,' zei Kimberley zachtjes.

'Wat zei je?' Het kleine meisje werd opstandig! Eens kijken hoe ze op intimidatie reageerde. Rebecca zette een paar stappen naar haar toe en keek haar met vlammende ogen aan. 'Je laat hem toch niet in de steek na alles wat hij heeft meegemaakt?'

Kimberley rilde, en zeker niet alleen van de kou. 'Is het waar dat ...?' Er zat een zielig piepje in haar stem. 'Is het waar dat hij veel woodwalkers ertoe heeft aangezet mensen pijn te doen, als wraak omdat jagers zijn poemafamilie hebben doodgeschoten?'

'Natuurlijk is dat waar! Wat zou jij doen als je familieleden als trofee waren geëindigd? Een verontwaardigde brief schrijven naar de redactie van een jachtblad?'

Kimberley friemelde zenuwachtig aan haar roze handschoenen. 'Waarom, eh ... hebt u meneer Bridger ontvoerd? Gaat het goed met hem? Hij heeft het oude boek met de geheime formules toch niet meer en weet niets over ...'

'Luister, meisje.' Dat kind begon echt vermoeiend te worden. 'Wie heeft jou toestemming gegeven om mij vragen te stellen?' klauwde Rebecca.

'Maar ...'

Vanuit haar ooghoeken controleerde Rebecca of er iemand in de buurt was, waarna ze haar tanden gedeeltelijk transformeerde – ze voelde haar hoektanden tegen haar lippen. 'We weten alles over je. Dat je gedichten schrijft – belabberde poëzie, vind ik – en dat je op je oude middelbare school in de literaire club zat. Dat je uit het zwemteam bent gezet omdat je de druk om te presteren niet aankon

en je je te vaak ziek hebt gemeld met buikpijn. Dat je broer Chase, die er zo van geniet als je hem voorleest, soms nog in bed plast, ook al is hij zeven ...'

Kimberley was bleek geworden, alleen haar neus glansde rood van de kou. 'Hoe weet u dat allemaal?' Haar blik was echt vermakelijk.

'We hebben heel veel aanhangers,' fluisterde Rebecca terwijl ze zich er nog net van kon weerhouden op haar horloge te kijken. Ze moest zo snel mogelijk terug. Hopelijk liep alles op rolletjes in de vroegere goudmijn. 'Maar ook jou kunnen we gebruiken voor de goede zaak. Dus hoe zit het?'

Kimberley herhaalde: 'Ik weet niet zeker of ik ...'

Nou ja! Het was blijkbaar nodig om het kind bij de keel te grijpen. Jammer genoeg niet letterlijk – Rebecca at graag gans. 'Je familie is belangrijk voor je, heel belangrijk, vooral nu je zo ver weg op internaat gaat. Maar je ouders hebben de laatste tijd veel ruzie. Wat denk je dat er zou gebeuren als je vader toevallig bewijs vindt dat je moeder hem bedrogen heeft?'

Het meisje sperde haar ogen open. 'Dat heeft ze niet gedaan, echt niet!'

Rebecca glimlachte breed. Dit was echt leuk, veel leuker dan die stomme show onlangs in Las Vegas, die vanaf het begin slecht georganiseerd was. 'Het volstaat dat je vader dat denkt. Als hij bewijzen vindt.'

'U zou dus echt ...'

'Maak je geen zorgen. Dat zal niet nodig zijn, toch?'

'Nee,' fluisterde het meisje. 'Wat wilt u dat ik doe?'

Ziezo. Rebecca legde het uit en overhandigde haar alles wat ze nodig had.

‘Wat doet dat met hem? Hij gaat er toch niet dood van?’ Kimberley was bleek geworden.

‘Neenee, maak je geen zorgen. Wat denk je wel van mij?’ Rebecca deed het af met een wegwerpgebaar.

‘Maar zal hij het niet doorhebben? Kan ik hem er niet beter van overtuigen niet meer tegen jullie te vechten?’

Alsof dat zou werken. Nooit meer zou ze zich laten vernederen zoals tijdens dat gevecht in Atlanta! Ze wilde minstens even graag als die goede, oude Andrew afrekenen met die poemajongen, want hij was een gevaar voor haar hele project. ‘Doe wat ik zeg. En doe het op zo’n manier dat niemand iets vermoedt, is dat duidelijk? Hij mag niet naar Afrika vliegen. En liever ook niet dat poolwolve-meisje! Poolwolven hebben sowieso niets te zoeken in de woestijn.’

Maar Rebecca wel! Met haar gedeeltelijk getransformeerde tanden keek ze glimlachend neer op het meisje dat vast niet beseftte met wie ze te maken had. Een afstammeling van de Egyptische godin Sechmet en de beroemde sfinx!

‘Nou, goed dan.’ Het meisje begroef haar handen in haar zakken. ‘En wat doen jullie met Bridger? Hij is jullie drukmiddel, niet?’

‘Precies.’ Rebecca had geen zin meer om de gans nog een glimlach te gunnen. In gedachten was ze al met de helikopter – geregeld door die rijke advocaat uit Florida – op weg naar de vroegere goudmijn, waar haar gevangene wachtte. ‘Eens kijken wat de Raad hierover te zeggen heeft ... en jullie verdomde schooldirectrice, die ik bijna in mijn klauwen had. De volgende keer ontkomt ze me niet.’

's Nachts in het toilet

Carag

's Nachts is het in onze walkerschool Clearwater High lang niet zo stil als in een internaat voor mensen. Terwijl ik slaperig naar het toilet liep, begroette ik de eerstejaars egelleerling die in een hoekje rondsnuffelde. Ondertussen fladderde er een vleermuis boven me rond en met een *Je laatste uur heeft geslagen!* achtervolgde hij een arm insect dat onze gang in was gesukkeld. Ik struikelde bijna over mijn klasgenoot die als kater ook 's nachts behoorlijk actief was. *Je bent ooit minder lomp geweest, Carag!* schold hij en hij rende weg.

‘Sorry,’ mompelde ik en ik liep verder richting het jongenstoilet.

Ik had duidelijk te veel kerstpunch gedronken op het feest gisteravond, want het voelde alsof ik op ontploffen stond.

En toen ging die stomme deur niet open. Uilenpoep! Iemand had de deur op slot gedaan. Zou ik naar de open plek in het bos rennen? Nee, ik was er vrij zeker van dat ik de benedenverdieping – laat staan de buitenlucht – niet zou halen zonder in mijn broek te plassen. Ik rammelde opnieuw aan de deur

van het toilet, harder deze keer, en viel bijna naar binnen toen die plotseling openging. Een paar rood-groen glinsterende kralen waren zichtbaar onder de deur gerold, waardoor die klem had gezeten.

Daar was het urinoir; de redding was nabij! Ik gebruikte het ... en hoorde boven het gespetter uit iemand het toilet binnenkomen.

‘O, hallo Carag,’ zei een meisjesstem.

Ik knalde bijna tegen het plafond van schrik.

‘Shari ... dit is het toilet voor *jongens*,’ legde ik uit terwijl ik in recordtempo mijn korte broek omhoogtrok.

Onze gast met blonde krullen uit Florida leek niet onder de indruk. ‘O, echt? Kun je me uitleggen wat het nut is van aparte toiletten? Als dolfinen plasten we gewoon in de zee waar we zwommen en niemand had daar last van.’

Nog steeds een beetje in de war knikte ik. Toen ik als poema in de bergen leefde, was het ook geen punt wie achter welke struik ging zitten. ‘Klopt, dat is een vreemde menselijke gewoonte. Misschien is het een territoriumding. Je went eraan.’

‘Ik denk dat er meisjestoiletten bestaan zodat je over jongens kunt praten zonder dat ze het horen.’ Shari trok een van de hokjes open, ging naar binnen ... en vergat de deur weer dicht te doen. Ik draaide me snel om en wilde ervandoor gaan toen ik me herinnerde dat ik mijn handen nog moest wassen. Dat was een van de eerste dingen geweest die mijn pleeggezin me had geleerd toen ik in mijn menselijke gedaante door het leven begon te gaan.

Jammer genoeg had iemand de zeep weer gestolen. Wedden dat het Wing was geweest? Ons ravenmeisje leefde echt haar artistieke talent uit en sneed figuurtjes uit het spul. Onze kunstlerares vond het erg origineel, maar Wing had er problemen door gekregen met

James Bridger. Hij was namelijk van mening dat zeep alleen dient om je te wassen.

James Bridger. Opeens voelde ik me slap worden en moest ik me aan de rand van de wastafel vasthouden. Waar was mijn lievelingsleraar nu? Hoe behandelden zijn ontvoerders hem? Wanneer konden we hem eindelijk gaan bevrijden?

‘Alles zeeïg met je?’ Shari klopte zorgzaam op mijn schouder. ‘Je denkt vast aan je leraar, hè? Ik kan ook niet slapen omdat ik er de hele tijd aan denk. Maar dat is niet zo erg. Als dolfin slaap ik sowieso altijd maar half.’

‘Wat bedoel je met half?’ vroeg ik verbaasd.

‘Dat hadden we laatst in wees je dier. Als ik in mijn tweede gedaante slaap, zwem ik gewoon door omdat maar één helft van mijn hersenen rust, de andere houdt de wacht. Ik hou altijd één oog open. Wacht even, ik zal je laten zien hoe dat eruitziet ...’

Ze liep in een rondje met één oog dicht. Ik knikte, glimlachte en hoopte dat niemand binnen zou komen en domme vragen zou stellen. Vooral niet Tiago, met wie ze intussen samen was. Tiago – een tijgerhaai – en ik mochten elkaar graag, maar ik voelde er niets voor om hem uit te leggen waarom zijn vriendin mij een privéslaapdemonstratie gaf in de jongenstoiletten.

Dus zei ik uiteindelijk: ‘Dank je, het was heel aardig van je om me dat uit te leggen. Maar ik denk dat ik nu liever met mijn volle verstand ga slapen. Morgen wordt een zware dag ... Ik hoop dat het ons lukt om James terug te halen.’

Shari hield onmiddellijk op. ‘Kunnen we met je meegaan? Wij van Blue Reef High?’

Ik draaide een beetje om de hete brij heen. ‘Dat weet ik niet zeker.’

Jullie lopen sowieso altijd gevaar op het land omdat jullie zeewezens in jullie tweede gedaante zijn. Ik denk dat dat te riskant zou zijn.'

'Ja, dat klopt.' Onze dolfijngast dacht na. 'Maar je moet absoluut onze lerares vechten meenemen! Ze is echt goed in dat soort dingen!'

'Het is vast het plan dat ze met ons meegaat,' beloofde ik haar. 'Maar nu welterusten – en het beste is om niet over de zee te dromen.' We hadden in de hal een plastic badje neergezet voor in geval van nood, maar ik hoopte dat we het niet nodig zouden hebben.

'Haha, ik zal het proberen. Ik heb me al lang niet meer per ongeluk getransformeerd.'

Shari glimlachte nog een keer naar me en liep weg.

Opgelucht wandelde ik terug naar mijn kamer, waar mijn kamergenoot, bizon Brandon, weer eens zwaar lag te snurken. Toch moest het me lukken om in te dommelen. Bij zonsopgang had ik met mijn vrienden bij onze boomhut afgesproken voor een spoedvergadering.

Hadden onze leraren al een idee hoe we James uit de klauwen van die gemene leeuw Rebecca Youngblood konden bevrijden? Ik hoopte het.

Geen prooi vandaag

Soms ben je helemaal niet nodig, Carag, zei Holly. Met haar trillende pluizige staart rende ze over een tak en zette haar tanden in een dennenappel. Waarom heb je deze boom gemarkeerd terwijl het duidelijk MIJN BOOM is?

Omdat ik geen antwoord kon bedenken, trok ik eerst mijn klauwen uit de bast. Mijn adem spreidde zich als een witte wolk voor me uit terwijl ik diep in- en uitademde.

Mijn boom, jouw boom – heb je geen andere problemen, horrorhoortje? antwoordde mijn vriendin Tikaani in mijn plaats. Ze was in haar poolwolvengedaante aan het rondsnuffelen bij de besneeuwde rand van het bos. *Zo dadelijk beginnen we eraan, dan proberen we James Bridger te bevrijden!*

Donder en bliksem, hopelijk proberen we het niet alleen, zei ik terwijl ik mijn oren spitste en zachtjes blies. Mijn lievelingsleraar was gevangengenomen toen we op de terugvlucht waren van onze missie om het oude boek van de Cherokeesjamaan in veiligheid te brengen. Niemand van ons had geweten dat onze leraar het stiekem met de post naar Afrika had gestuurd voordat we vertrokken. Dat was een echt kattig idee van hem geweest, want anders was het in handen gevallen van onze vijanden, die ons niet veel later hadden onderschept. Zij hadden het kunnen gebruiken om Andrew Milling zijn menselijke gedaante terug te geven en hem te bevrijden.